

μερικές καμήλες και από φόβο εξαιτίας αυτού του παράξενου ζώου σας ρίξει επάνω στην πλευρά ενός τοίχου, απομεινάρι των μακρών τειχών του Θεμιστοκλέους, ή ακόμη στην κατάστεγνη κοίτη του Κηφισού... Αφού περάσουν είκοσι λεπτά αυτής της περιπετειώδους διαδρομής, βρισκόμαστε μπροστά σε ένα από τα πιο χαριτωμένα μνημεία της αρχαιότητας, τον Ναό του Θησέως, όρθιο ακόμη στο σύνολό του επάνω σε ένα μικρό ίσιωμα, λίγο ψηλότερα από τον δρόμο της Αθήνας. Οι κομψές κολόνες του καμωμένες από ένα ωραίο λευκό μάρμαρο, στο οποίο ο χρόνος και ο ήλιος έδωσαν την πιο ωραία ρόδινη απόχρωση, ξεχωρίζουν σ' αυτόν τον τόσο καθαρό ουρανό, σαν να θέλουν να σας αποκαλύψουν σε μια στιγμή την ζωή και την τέχνη της αρχαιότητας.

Αφού εκπληρώσαμε το νόμιμο τίμημα θαυμασμού καθώς περνούσαμε μπροστά από τον Ναό του Θησέως, ξαναβρισκόμαστε από τα ύψη του παρελθόντος, στην πραγματικότητα του παρόντος. Η είσοδος στην σύγχρονη πόλη γίνεται μέσα από έναν δαίδαλο συσσωρευμένης Ξυλείας. Μερικά μικρά ακατάστατα σπίτια χρησιμεύουν, όπως η δική μας οδός Coreau ή η οδός Mouffetard, ως η είσοδος στο Παρίσι αυτής της μικρής γωνιάς του κόσμου. Η δίοδος άλλωστε αυτή είναι σύντομη και γρήγορα φθάνουμε σ' έναν μεγάλο ίσιο δρόμο, την οδό Ερμού, που χωρίζει την πόλη σε δύο τμήματα. Από το ένα οι παλαιές αγορές, οι παλαιοί δρόμοι, η παλαιά πόλη αλλά και ο Πύργος των Ανέμων (οι Αέρηδες), το μνημείο του Λυσικράτους, όλα τα αρχαία λείψανα της Ακρόπολης. Από το άλλο μέρος οι καινούργιες συνοικίες, τα καφενεία, τα εμπορικά μόδας, ο πλούτος, η διπλωματία, η Αυλή. Κάποιο είδος πεζοδρομίου, συχνά διακεκομμένο, σ' αυτόν τον μακρύ δρόμο μαρτυρεί περισσότερο για ό,τι θέλουν να έχουν παρά για ό,τι πραγματικά έχουν. Και ένας έμπορος φοίνικας, στην μέση του δρόμου, στέκεται εκεί, σε όλη του την δόξα, δηλώνοντας πως η ζωή και ο ήλιος της Ανατολής διατηρούν ακόμη όλη τους την δύναμη. Ο Ναός του Θησέως είναι η ανάμνηση των καλών καιρών της Ελλάδος. Ο φοίνικας είναι η ανάμνηση της κυριαρχίας των γιων της ερήμου, που μετατρέπουν σε ερήμους τα μέρη τα οποία διατρέχουν και στα οποία κυβερνούν. [...]

[Ανατολή - Δύση, προς τη συνύπαρξη]

Η πρώτη θέα της Αθήνας είναι περισσότερο παράξενη, παρά ευχάριστη... Τα ήθη της Ανατολής δεν έχουν ακόμη αναμειχθεί με αυτά της Ευρώπης. Συνυπάρχουν χωριστά, χωρίς να είναι αναμειγμένα ούτε όμως και ανύπαρκτα... Αργότερα θα έλθει η πρόσμειξη, με αρκετές θυσίες των δύο πλευρών. Περιμένοντας το γούστο της μόδας να κυριαρχήσει στην ελληνική κοινωνία ο καθένας υιοθετεί τρόπους και συμπεριφορές που του ταιριάζουν. Έτσι, δίπλα σε ένα κατάστημα τούρκικου ύφους, όπου ο έμπορος είναι καθισμένος σταυροπόδι, παίζοντας μελαγχολικά το κομπολόι του, συναντούμε ένα καφενείο γαλλικού γούστου, όπου υπάρχει και μπιλιάρδο από μαόνι. Πιο εκεί, είκοσι Μαλτέζοι, καθισμένοι στον δρόμο, περιμένουν να τους ζητήσουν για δουλειά. Πιο κάτω Έλληνες, με την άσπρη φουστανέλα και το χρυσοκέντητο γιλέκο καπνίζουν με τις μακριές πίπες τους, ενώ άλλοι συμπατριώτες τους, ντυμένοι φράγκικα, πίνουν την μπίρα τους καπνίζοντας πούρο ή το τσιγάρο τους κουβεντιάζοντας γαλλικά τα νέα των εφημερίδων του Παρισιού. Κάποιοι είναι ντυμένοι με κοστούμι ελληνικό, με γαλλικές μπότες πάνω από το φαρδύ παντελόνι του, και ένας άλλος φοράει γαλλική ρεντιγκότα και φουστανέλα με γκέτες ελληνικές. Ακούγονται όλες οι γλώσσες, ελληνικά, γαλλικά, ιταλικά, γερμανικά, ενώ μια σοβαρή συζήτηση για ένα μυθιστόρημα του Balzac ή για ένα δράμα του Al. Dumas διακόπτεται από έναν λόγο πατριωτικό σχετικά με την Κρήτη, τον Ομέρ πασά ή τον Μαυροκορδάτο.

Μέσα από αυτή την ποικιλία από ενδύματα, γλώσσες, ιδέες, άνοιγα τον δρόμο μου για να φθάσω στο πανδοχείο το οποίο είχα επιλέξει. Διότι τώρα έχεις τη δυνατότητα επιλογής. Αυτή την ώρα υπάρχουν στην Αθήνα τρία πανδοχεία πολύ άνετα, και κάποια άλλα, χωρίς πολλά μειονεκτήματα, όπου μπορείς να καταλύσεις. Επρόκειτο να διαμείνω στο